

TOMÁŠ KLUS

ANAT ŽIVOT NENÍ

SPOLU

COO
BOO

JÁ, PÍSNIČKÁŘ
— POTŘETÍ

Já, písničkář – Potřetí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Tomáš Klus

Já, písničkář – Potřetí – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

TOMÁŠ KLUS

ANAT ŽIVOT NENÍ

SPOLU

JÁ, PÍSNIČKÁŘ
— POTŘETÍ

ÚVODNÍ SLOVO

Pokud by to bylo pouze jedno slovo, pak bychom skončili u „úvodní“.

Pokud ovšem spojíme SPOLU slov více, může vzniknout text, který SPOLU, například s hudbou, vytvoří píseň. Ta ožije tím, že ji SPOLU sdílíme, hrajeme, zpíváme, posloucháme.

Netřeba uragánu, mnohdy stačí jen Malý vítr, aby tyto písně roznesl mezi nás lidi, a Tichá voda v nás probudí onu pověstnou touhu po svobodě a bezbřehé tvořivosti a Oní-Ti, milý držitelí této knihy, knihy zpěvné, budu vyprávět v souboru několika vět.

Staňme se na moment Mořeplavci na této vodě fantazie a nechme se unášet jak Víla, tančící těsně nad mechovým kobercem Potušení, že jsme SPOLUtvůrci mnoha nekonečných Karavan příběhů, opěvujících niterní radost z vlastní podstaty v každém z nás. Tralalala.

A pak, jak by snad možná jednou řekl velký filozof Alfréd Bregenstein, k nám vesmír přijde jako dobrodruh, který nám lidem, jako své Dobrodružce, otevírá bezedné poznávání vzájemných vztahů mezi vztahy, jak v nebi, tak i na zemi.

Určeno Masám, podotýkám!

Nepíšu sice jako Haruki Murakami, říkám si „Achjo“, ale necítím se jako Vool, když vám z vlastní zkušenosti povím, že ani když nastane První doba popovodní, takový ten pocit zmaru, kdy se v životě přitoulá něco na první pohled nepříjemného (já například pamatuji první povodeň z roku 2002, když nás vyškolila a nekontrolovatelně se SPOLU se mnou vylila Berounka v lázních Dobřichovice a nebylo to příjemné), netřeba to vnímat hned negativně.

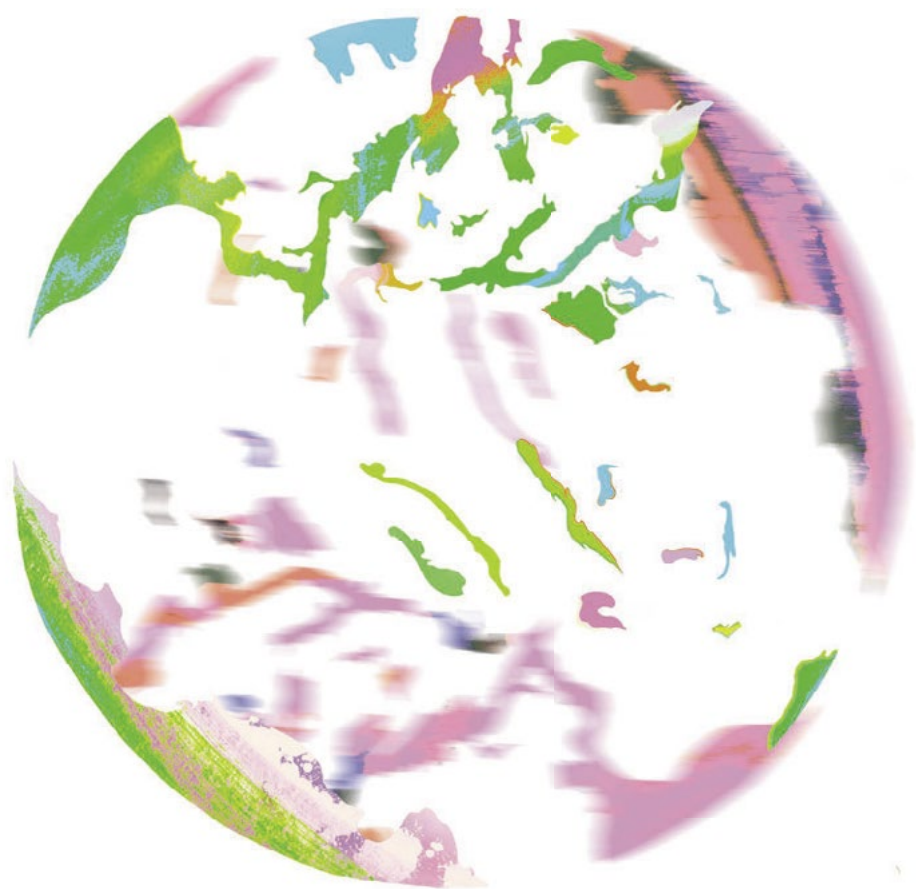

Naopak, Hlasymse k tomu, že ve všem, co působí na první pohled jako špatné, lze najít něco dobrého, léčivého. Lidé vám snad řeknou: „Chováš se jak Podivín...“, leč já říkám: „No a co? SvětloATma jsou ve své podstatě protiklady, ale jedno bez druhého neexistuje.“ Nene, nejste Tuponi, vy, kteří tak chcete smýšlet. Jděte si tou svou pohádkou, svou pravdou, třeba s touto knihou, v písni, stejně jak chodí Muži se ženou a milují se a mají SPOLU rodiny a ty mají přátele a tak stále dokola, protože SPOLU spojuje to, co je tu odedávna a navěky. Láska.

PS: Žijeme na Zemi. Důkaz gravitace je, že když Flusnu, tak to spadne na zem.

Pro TK a všechny.

Jan Seidel 1978

S P O L U

1 — MALÝ VÍTR

2 — TICHÁ VODA

3 — ONÍTI

4 — MOŘEPLAVCI

5 — VÍLA

6 — POTUŠENÍ

7 — KARAVAN

8 — APAK

9 — ALFRÉD

10 — DOBRODRUŽCE

11 — MASÁM

12 — HARUKI

13 — ACHJO

14 — VOOL

15 — PRVNÍ DOBA POPOVODNÍ

16 — HLASYMSE

17 — PODIVÍN

18 — SVĚTLOATMA

19 — TUPONI

20 — MUŽI SE ŽENOU

21 — FLUSNU / BONUS TRACK /

MALÝ VÍTR

Ma-lý ví - tr, ješ - tě ne dost sta - rý na to, a - by sí - lu, co má, moh srov - ná - vat
Rá - no zved se a vál - mēs - tem již - ní bra - nou, od lí - dí se dr - žel stra - nou neb ho

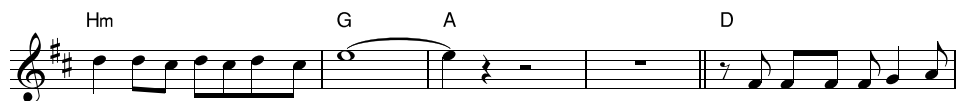

s tá - tou.
ma - tou.

Pak se nad ná - mēs - tím vznes, fou - kal tak, až pouš - těl

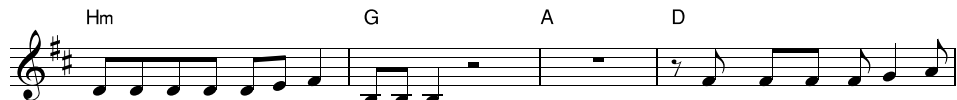

děs, a děs - ně rád by, kdy - by fo - tr to vi - děl. Že se ta - dy pře - stal

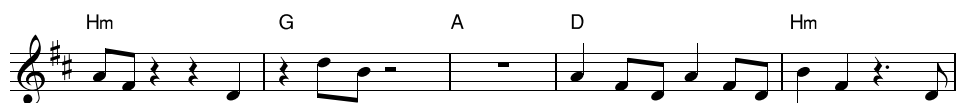
bát, že jak cí - tí, že chce vát. _____

A kde - kdo di - vil se

to - mu, že pak od - va - nul do mů -

Vždyť tam, kde mlu - ví se

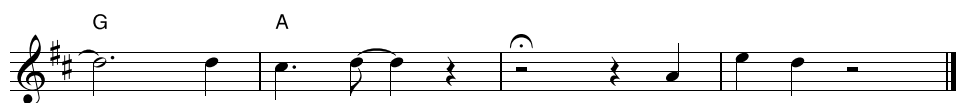
ti - še, byl sly - šet.

Vaň, pře - ce duj ješ - tě chví - li, to

my si tě vy - mo - dli - li.

A co já - - - -

- when al - ways_

Da - já - na.

#ZPOZAPISNI

První píseň z desky vznikla po tom, co jsme s klukama ve zkušebně poslouchali čerstvě vylišovanou Anat život není. Zůstal jsem tam pak sám a dlouho do noci si hrál pecky, co jsem se učil z tátova zpěvníku, od Dajány přes Loď John B. až po Montgomery a Tam u nebeských bran. U jeho nejoblíbenějšího Frankieho Dlouhána se mi v hlavě ozval tá-tův smích. Překvapilo mě to, protože jeho hlas se mi ztratil jako první. Hned jsem přešel k Spinkej můj maličký, protože tuhle mi zpíval vždycky před spaním, když jsme spolu byli pod stanem. Jeho přítomnost mě dovedla k vnitřnímu dialogu o tom, co vlastně považuju za chlapské, odvážné. Kde nastává ten zlom, že se z kluka stává muž.

Malý vítr, ještě ne dost starý na to, aby sílu, co má, moh srovnávat s tátou... A našel jsem právě ten okamžik, kdy jste ochotni se postavit a navzdory většině říct, že myslíte jinak. Po svém.

Strašně dlouho jsem čekal na to, až mě tátova ruka poplácá po rameni. Byla to vlastně jediná pochvala, kterou jsem si kdy přál, snad právě pro tu nemožnost, kterou druhý břeh způsobuje.

Pak se nad náměstím vznes, foukal tak, až pouštěl děs, a děsně rád by, kdyby fotr to viděl... Ten večer, mezi našima písničkama, který chtě nechtě voní pubertou vysmívaným táborákem, mi táta našeptal melodii Malého větru a já se konečně přestal bát. Přestal jsem čekat na pochvalu, na utvrzení v tom, že co dělám, dělám správně, že žiju dobře.

Ten večer mi došlo, že to mohu posoudit jen já sám, že mou jedinou oporou je svědomí a víra v čistotu mého jednání. Že přes všechnu dospělost nesmím ztrácet ochotu učit se z chyb. Že nesmím rezignovat ani ve chvílích největších pochyb, protože ty jsou největší ztrátou v síle a odhodlání žít dle svých představ a ideálů.

Tak se ve mně zvedl Malý vítr věnovaný tomu Velkému.

